

SÖB:ar vi minns

SÖB:ar vi minns

Som vi alla minns fick vi med minskade anslag successivt övergå från att ”öva på riktig” till att bara ”öva varandra”, i en märklig och introvert övningsform som kallades Särskild Övning Befäl. Idag skulle övningsformen närmast kunna jämföras med ett Rotarymöte eller en syjunta.

Med Värmlandsbrigadens officerare övades varandra blev det minst lika många spänningsmoment och ”krigets friktioner” som i ett skarpt läge.

Att hitta rätt väg mellan Karlstad och Södertälje var inte alltid självklart. 1991 lyckades DUC, trots tillgång till mellansveriges mest utbyggda infrastruktur, köra vilse. 1993 hade

Försvarsmakten överskott av helikopterbränsle. Vad passade då bättre än att låta

Värmlandsbrigadens befäl förbruka överskottet. De hade ju ändå inget meningsfullt att göra.

SÖB:en i Karlshamn sområdet blev en veritabel orgie i helikopterflygning.

Ibland hände att sinnet rann över hos chefer eller fd chefer, officerare avsattes mitt under

”brinnande” övningar, och minsann avgångna chefer kunde visst fortfarande skära hälsenorna av ”vilken jävla bataljonschef som helst”

Våra övningsfält förr och nu

Närövningsfältet i Kristinehamn (minns vi knappt)

Vi I 2-are kämpade in i det sista för att rädda kvar verksamheten i Karlstad. Men det satsades i stället enorma summor (> 300 mkr) på att rusta A 9. Blå köptes mark in för att utöka närövningsfältet. ”Det var jävligt dyra sex år” sa Björn Tomtlund. Före det att fältet fick användas för militär verksamhet så skulle miljöprovning ske och alla känsliga grodarters framtid utredas. Man fick dessutom inte, av någon anledning, gå närmaste vägen till matsalen eller diagonala över grusplanen (kaserngården). Idag sker någon slags grönyteutredning för att utröna vad som skall hända med området i framtiden.

Närövningsfältet i Karlstad (minns vi väl)

Där blev vi aldrig överraskade av fienden.... Vi var alltid beredda på eldöverfall från Prästberget eller vid skarpa vägkröken. Vi var också alltid beredda på att gömma oss för Ling-Vannerus när hans blå SAAB 99 dök upp. Och vem minns inte Jägar-Bengt, ösandes betong iförd M 68 och gummistövlar, vid byggandet av strid i ort anläggningen. 1980, efter ”luciafirande” (i ett dike utanför Edsvalla) anföll vi fienden på närövningsfältet och förgjorde honom i Z-terrängen – som alltid i slutet av batövning 1. Änglagård.... Dyegård.... – namnet måste vara taget..... eller var det en film? Förr i världen kände sig Råtorpsborna trygga med kulsprutesmatter på nätterna och en vaktbil som patrullerade fältet. Idag är det fritt fram för ogräs och annat som gör fältet mindre gästvänligt. Galoppstigen var förr inte alls lika ”hipp” som idag – inte en pappfigur så lång ögat kan nå – eller....? Risken för att bli träffad av ”projektiler” har dock ökat i norra delen av fältet där några kollegor har förstört värdefull stridsövningsmark för att bygga en golfbana.

Örnäs (minns vi mycket väl – eller...?)

Ett praktiskt övningsfält på cykelavstånd från regementet. Alla anfall gick åt samma håll (och nästan i samma spår). Grunditz kastade handgranat, Sövgren lagade mat, Wikander var på parkeringen för han var lat. Hage gjorde inte heller någon nytta – han eldade upp halva övningsfältet. Övningsfältet kunde förutom skjutningar nyttjas till mycket:

Cykeltävlingar, bastubad, vikingablott samt numera även orientering, ädelfiske samt jaktskytte.

Brigadens modernisering

Brigadens modernisering

Ett viktigt tekniksteg i brigadens historia tog vi när vi införde missilsystemet RB 56. Därmed fick vi den förmåga som vi tidigare trodde att vi hade nämligen att bekämpa Ryska stridsvagnar. Ett annat var när vi fick råd att köpa lite begagnade lättare "Ryssvagnar" och så smått började mekanisera brigaden. Då blev vi också varse den potential dessa vagnar hade när det gäller tex framkomlighet. Dom gick ju faktiskt att framföra i terrängen! Dock inte över Gäddtjärn i Villingsberg vilket var en Fk övning som krävde 100t bärgningskraft och som vi kom undan med blotta förskräckelsen. Man kan ju också undra hur det hade gått om vi på 70 talet i skarpa vägkröken mött en fiendlig förpluton med BMP1, när vi själva mötte upp med Karlsson och Pettersson, två stridsvagnsminor på cykelstyret, signalpistol med grönt signalkott, rökhandgranater i stridsselefickan och ett P-skott 68 på ryggen. I samband med att vi införde missiler i organisationen började vi öva med simulatorer. Då minskade behovet av livsfarliga anläggningar såsom filmskjutbanor! Både Fänriken, Beväringarna, Fanjunkarn och ett antal nyfikna förrådsarbetare kunde ju ha strykt med den där gången.....